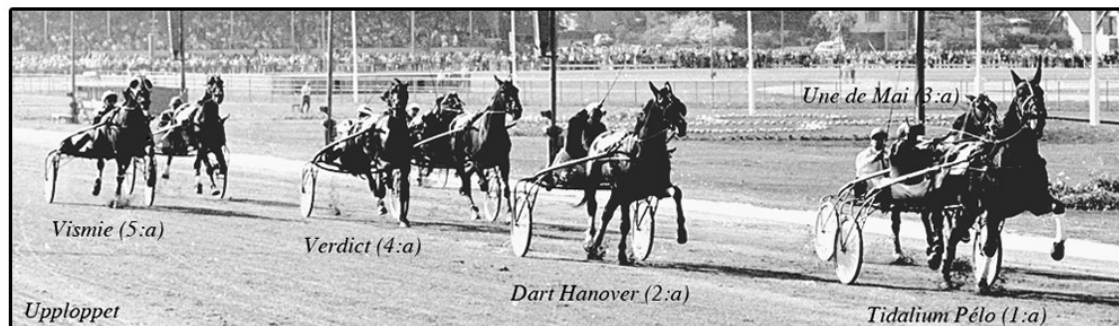

Tidalium Pelo suverän i Elitloppet 1971

Elitloppet 1971

Foto: Erik Widén

Förutsättningarna för Solvallas Internationella Elitlopp 1971 var de allra bästa med vackert väder, en i det närmaste perfekt bana och en månghövdad publik. Man räknade med att loppet helt skulle stå mellan de franska storheterna Unde de Mai och Tidalium Pelo, möjligen med svenskhoppen Dart Hanover, Harper Arrow, Big Elma och Unor som uppstickare.

Dart Hanover främst efter kall ”Osten”-styrning

I den första försöksavdelningen var Dart Hanover (Bernt Lindstedt) kvickast iväg med Ulan II (Lars Axelsson) och Gun Runner (Ermanno Monti) närmast i anslutning. Såväl Harper Arrow (Lennart Stjärnlöf) som Une de Mai (Jean-Rene Gougeon) tappade åtskilligt med mark från start och hamnade i kön. När en runda återstod attackerade Leopold Verroken med Verdict och släpptes lite överraskande till ledningen 600 kvar. ”Osten” visste dock vad han gjorde och kunde i en tät slutstrid hålla undan för mycket starkt avslutande Harper Arrow sedan han fått öppning i sista sväng. Une de Mai belade tredjeplatsen före en trött Verdict efter att ha fått en tung löpning, men saknade ändå den riktiga gnistan.

Tidalium Pelo klart starkast

Jean Mary tog det lugnt från sitt innerspår med Tidalium Pelo i avdelning två och hamnade efter hand i tredjeplatser utvändigt. Snabbast öppnade inte helt oväntat Big Elma

(Stig H Johansson) och fick Unor (Lars Axelsson) i rygg, men efter 600 meter övertog Gladio (Mario Barbeta) ledningen för att i sin tur överflyglas av Cirene Bunter (Olle Lindqvist) strax före slutsvängen. Vid det laget hade Tidalium Pelo skaffat sig slagläge och över upploppet gjorde han processen kort med sina medtävlare. Unor avslutade vasst till en klar andraplats sedan han fått fritt över upploppet, och en godkänd spurt levererades även av trean Vismie (Francois Balliere).

Ingen match för storfavoriten

Från bricka ett höll Dart Hanover ganska enkelt de övriga bakom sig från start i finalen, men släppte till Unor efter 300 meter. Une de Mai hamnade i dödens med Tidalium Pele i ryggen. I sista sväng hade Une de Mai övertagit kommandot, men hade inget att sätta emot när Tidalium Pele satte in stöten över upploppet och fick ge sig även mot starkt spurtande Dart Hanover. Vinnaroddset stannade vid 1,80 och tiderna för de tre främsta blev 14,7 – 15,0 – 15,1.

Tidalium Pelo (e. Jidalium u. Hase Williams e. Mousko Williams), eller "le diable noir" som fransmännen kallade honom, var en gigant både storleksmässigt (mankhöjd 1,73) och på banan. Han blev den förste att underskrida 1.15,0 i Elitloppet när han vann 1971. Tillsammans med Jean Mary segrade han även i Prix de France två gånger, Prix de Cornulier två gånger och Prix d'Amérique två gånger.

Tidalium Péló

Foto: Erik Widén